Ч. 273. (444). Львів, Середа дня 8 падолиста 1916. Рік II.

Українське Слово

політична, економічно-суспільна й літературна ґазета.

Ціна примірника 6 сот.
На провінції 8 сот.
В займятих територіях 4 коп.

Виходить що дня рано кромі понеділка.

Умови передплати у Львові:

На рік	18·— К.
„ півроку	9·— „
„ чвертьроку	5·— „
„ місяць	1·80 „

В краю і державі:

На рік	24·— К.
„ півроку	12·— „
„ чвертьроку	6·— „
„ місяць	2·40 „

За границю:

В Німеччині	28 мар.
В Америці	8 дол.
В инших державах	40 фр.

Реклямації вільні від почтової оплати. Рукописі приймаєть ся лиш оплачені, а звертаєть ся тільки важнійші і застережені. — „Українське Слово“ продають всі бюра по цілім краю.

Адреса редакції, адміністрації й експедиції: ЛЬВІВ, ул. Руска ч. 3.

Ціна оголошень.

За оголошеня числимо за одношпальтову стрічку або її місце 40 сот. Надіслане 60 сот., за стрічку, а в оповістках 80 сот., в редакційній части 1 К. Повідомленя про вінчаня, заручини і т. д. 1·50 К. за стрічку найменше 4 К. Дрібні оголошеня за слово 10 сот., найменше 60 сот. Слова товстим або розстріленим друком числимо подвійно. Сталі оголошеня за окремою умовою. — За зміну адреси платить ся 50 сот.

Українські президії зложили мандати.

ВІДЕНЬ. Після виданя заяви на спільному засіданю обох українських парляментарних клюбів, що відбуло ся під вражінем оголошеня відокремленя Галичини, президії обох клюбів ґреміяльно зложили свої президіяльні мандати.

В продовженю засіданя під проводом голови по старшинстві посла Романчука, рішено скликати на завтра повне засідане в ціли принятя урочистого правного застереженя усіх українських парляментарних представників.

Мабуть найвірнійша інтерпретація.

„Głos narodu“ пише з нагоди розпорядку, Галичину: Жите усамостійненої Галичини входеть в період нового розцвіту... Ми галицькі Поляки вступаємо в еще ширше і дасть Бог, сто раз буйнійше національне жите, як те, яке нам вже перше признала як слушний закон, великодушність і благородна мудрість Монарха.

Доля Галичини.

Німецький голос.

Про державно-правне відокремлене Галичини пише „Vossische Zeitung“:

В обличю цісарського маніфесту до Галичини повстало перше всього питане, чи таким чином вступлено на дорогу тріялізму, то значить, чи замірено поставити Галичину на такому правно-державному становищі, на якому стоять дотепер Австрія і Угорщина і перемінити монархію в австрійсько-угорсько-галицьку. Се питане можемо без намислу заперечити. Хоч не тільки в Галичині, але і в німецькій Австрії є чимало політиків, що бажають собі такого устрою справ, тільки Угорщина рішуче ставить ся проти того рода змагань.

Речене пів-урядового поясненя про управильнене майбутнього становища Галичини „в межах Австрії“ натякає на се, що Галичина мимо своєї поширеної автономії, остане в правно-державнім союзі половини держави і що дуалістичний характер держави полишить ся незміневим.

Але чи може остати незміненим становище Галичини в Австрії? І се друге питане мусимо з місця заперечити. Бо то не може бути, шоби заступникам краю, який в будучности має бути зовсім відтятий від приналежности до австрійського парляменту, дати рівноправне становище в поряд з заступниками решти „Королівств і коронних країв“ і поставити їх в можливість, дякуючи їх поважному числу, ставити знак питаня в рішеню таких справ, які обходять тільки ті „Королівства і коронні краї“. Викинути їх знова зовсім з парляменту, буде з огляду на делеґаційні вибори представляти трудности.

Вибрані галицьким соймом делеґати з державно-правною неможливістю, заступники Галичини в австрійській делеґації мусять бути вислані з лона австрійського парляменту, се укоечнює присутність галицьких послів в австрійськім парляменті.

A. De НОРА.

Похорон.

(З німецького переклала Леся Голубець.)

У них не стало матері. Одної із тих біловолосих, срібних матусь, що мов таємна дзвонів гра ідуть по землї. Як з далека, із минулих днів, понад плесо озера пливе вечірний дзвін, ніжно, ледви чутно, ворушений дріжучою, утомленою рукою старенького дзвонаря. Одної з тих матусь, що без гомону приходять не знать коли і відходять не знати як. Сніжинкова матуся. Одна з тих матусь, що опять стали дітьми. Дітьми своїх дітий. В прекрасному, глибокозмістному перстені-круговороті, що ніжно замикаєть ся, поки його смерть не переламає.

Давним давно привели вони на світ свойого хлопчика-первінчика, свою першу біловолосу дівчинку, колихали їх на колінах, гладили їх мягкі, ніжні кучерики, повивали в сухі пеленки і передіймали їх з подушки на подушку. Срібною похресною ложечкою вливали їм кашку в беззубі губонята і продували молоко, коли воно було горяче. І говорили їм богато гарних, добрих речий, поки вони не заснули. Тимчасом із хлопчика виріс мужчина, з маленької дівчинки жінка і світ повернув ся. Тепер вони вислугують ся старенькій матусї по материнськи, вони її заколисують до сну, беруть на коліна й розчісують тоненьке, шовкове волося і продувають її кашку, яку приймають беззубі уста, тепер говорять її вони богато добрих, гарних речий, поки вона не засне на віки.

У них не стало матері. Але самі вже вони були дорослі і великі, у них самих вже сріблило ся волося, у них підростали вже діти і вони знали, що так мусїло бути. Знали, що є дорога, якою мусять іти усї, і що ся дорога іде круговоротом. Із пітьми назад у пітьму. Із минулого в минуле. Богато вони пройшли мостів і переступили щаблїв і йшли вперід, богато упало позаду них, коли вони ішли вперід. Одна тільки, просвічувала із глибини минулого, коли вони оглядали ся і се була їх мати. Але тепер проломав ся і сей останний міст, остання нитка, що єднала їх з дитинством, порвала ся і розвіяла ся.. стало самотно.

Вони втратили шматок житя... Їх діти шматок казки. Солодка, привітна казка про бабусю, яка ніколи не лає, ніколи не роздає стусанів, а тільки яблука, горіхи, медяники, забавки — усе щось добре. Хто знає, скільки місця в серцях унуків займає така бабуся? Простір із незмірною теплотою, як мовчазний кутик лавки за великим комином, з такою ж таємничою сутїню. Не до-втраченя а чейже втрачена як сон, величний і празничний, як спомин різдвяної ялинки і першого коханя.

Коли ти уже давно виріс, а плуги долї виорали глибокі борозни на ниві твойого житя, то стоїть там все маленька, зелена ялинка, десь в найдальшому кутику твойого ще не розораного поля. Дивним дивом, стоїть вона там усе ще така, як першої днини, коли твоя ріля була еще ріжноманітною, розісланою нивою радости. І ніколи вона не росте анї не малїє. Ніколи не вяне анї не зеленїйшає, тільки раз до року вибліскує свічечками, горіхами, позліткою і срібним прядивом. Так само остає на всї днї твойого житя старенька, біловолоса панї, яка дивним дивом не буде иньшою, хоч як далеко забігаєш споминами. Усе була вона стара і сніжнобіла, усе в її голосї простягали ся невидимі рамена до тебе, коли ти станув на порозї, усе були в її очах ті самі, ніжні пестощі для тебе. Ти не можеш собі уявити, щоб вона була коли небудь не така, иньша.

Чи була вона гарною? Чи вміла вона танцювати, спинати ся по горах, їздити на ґринджолятах, так як ти, чи умлївала коли в раменах коханого, облита жаром першого поцїлуя? Могло бути. О се могло бути у всїх других бабусь, але твоя сього не потрібувала. Вона була усе гарна хоч було в неї безліч морщин, бож вона була казкою, що виповнювало твоє дитинство. Хто питати-ме в казки, чи вона можлива? Тільки — заплачеш, як вона скінчить ся. А ся казка скінчила ся...

Тільки богато є слїз так ясних, що сонце просвічує крізь них і ніхто їх не бачить. Або так важких, що очі мусїлиб проломити ся, колиб їх хотїли виплакати. Сльози серця, що там пливуть, коли не блищить нї одна вія.

(Кінець буде).

І при найбільш поширеній автономії Галичини мати-ме Австрія і Галичина богато спільних справ, які постійно належати-муть до парляменту. З тої замотаної справи є здаєть ся один вихід: Управильнене становища Галичини в Австрії по приблизному зразку відношеня Хорватії до Угорщини з тою умовою, щоби посли з Галичини, що належать до австрійського парляменту, могли радити і рішати про справи Галичини і других країв та брати участь в виборах делеґацій.

Вже в найблизших днях покажеть ся, чи в Австрії а особливо в Галичині було бажаним вступити на ту дорогу.

Є скромна згадка і про нас.

В урядовім коментари до цісарського письма в справі розширеня автономії Галичини читаємо між ин.:

„Ясне річ, що повстанє самостійної польської держави на північнім сході монархії не може остати без впливу на відносини в Галичині. Наслідком сього показуєть ся потреба примінити ті відносини до нового положеня як що до законодавства, так і що до адміністрації".

„Становище, яке має дістати Галичина в Австрії, не означене в письмі подрібно; ті подробиці оставлені для пізнійшого обмірковання і рішеня. В кождім разї письмо дає важні основи для оцінки будучого устрою, означуючи рами нового упорядкованя. Коли край дістане право самостійно полагоджувати свої справи аж до повної міри того, що згідне з його приналежністю до державної цілости і з її користністю, то в сих словах злучені оба моменти, міродатні для всякого державного розвитку в Австрії: добро держави і в її нутрі добро краю".

„Гликоке враженє, яке се письмо повинно викликати в Галичині, стане без сумніву могучим імпульсом для краю, щоб тим швидше перемогти занепад, спричинений безпосередною навалою світової війни, а також утворити основу для порозуміня між обома народами краю".

Близші поясненя.

Віденський дневник „Die Zeit" дістає „від поінформованої сторони" отсї уваги:

„Нове упорядкованє буде переведене в рамах Австрії. На скільки сї рами допускають, має край дістати право самопорядкувати своє економічне, культурне й фінансове положенє. Треба сподівати ся, що рами, в яких має бути переведене те нове упорядкованє, будуть утворені в найкоротшім часї. Практичне переведенє буде вимагати очивидно довшого часу. З сеї причини не можна ще нинї сказати нїчого позитивного про нову галицьку конституцію. Галицькому соймови мали би бути признані розширені законодатні права, які одначе можуть відносити ся тільки до справ, що обходять виключно Галичину. За те в справах, спільних цїлий Австрії, мусїла би остати на далї компетенція Державної Ради. При такім упорядкованю галицький сойм мусів би мати право бути заступленим в Державній Радї делеґацією або вести переговори з Державною Радою, очивидно тільки про справи, спільні всїм краям Австрії. Делеґація Галичини одержала би також заступництво також в австро-угорських делеґаціях.

Та заки можна було би приступити до нового упорядкованя, найперше мусїли би бути утворені деякі необхідні передумови. Про одну згадує сам урядовий коментар до цісарського письма: національне порозуміне між обома народами краю, Поляками й Українцями. Як зачуваємо, правительство мало би вже в найблизшім часї заініціювати переговори між заступниками обох націй в справі національної угоди: треба прийняти, що ті переговори повинні би довести до позитивного результату. Як опісля зреалізувати результат тих переговорів, буде залежати від обставин. Нині ще не можна сказати, чи буде вибране октроа, чи яка иньша форма.

Другою умовою було би утворенє фінансової підстави автономної Галичини. Ся справа зустріла певні трудности, бо Галичина, яка вже давнійше належала до фінансово пасивних країв, дуже потерпіла від війни.

Як має бути зорґанізована найвисша виконуюча власть в Галичині (намісник зі становищем бана в Хорватії чи власне міністерство), се є також питанє, яке буде рішене в будучности".

Благословенє з долини.

„Може се означати богато й мало; може означати широку й поважну самостійність внутрі держави і може означати тільки розширене тої краєвої автономії, якої границї залежні не від параґрафів, тільки від самого економічного розвитку. Що думаєть ся і плянуєть ся, не сказано: все те лежить ще в темряві, і здаєть ся, є ще темне також для правительства. А що ходить тут о річи, які всїх нас обходять, бо устрій одної части, яка є в додатку великою частю, торкаєть ся природно цїлости, що треба прийняти за самозрозуміле, то та внутрішно-полїтична переміна є звязана зі згодою всїх, кого вона обходить. Все те є зміни, які сягають глибоко й далеко, і тому не може бути так, щоб вони були переведені згори, а народи уважали їх просто за призначенє. Благословенє на всї ті переміни зійде тільки тоді, коли вони будуть висловом волї народів".

Світова війна.

Жиди в Польщі.

ЛЮБЛИН. „Myśl żydowska" доносить: В будинку віроісповідної жидівської громади відбули ся наради представників жидівського населеня більших місг австро-угорської окупаційної области. Обговорювано актуальні справи, як заснованє осередного жидівського комітету на зразок істнуючого вже християнського комітету. Статут того комітету затверджено. Обговорювано також питаня, що виринають з наближуючими ся міськими виборами.

Втомлений цар.

В південно-російських часописях появляють ся останними часами поголоски про буцїмто задуманє іменованє Миколи Миколаєвича знова начальним вождом російської армії. Після одеської „Рѣчи" є се в звязи з тим, що російський цар почуває себе втомленим і нездоровим з причини безвпинного побуту в головній кватирі. — Зречи ся начального проводу, цар рішуче не думає, але потребує співробітника і співвожда. — Більшу часть дотичної статї сконфісковано, але майже всї петроградські часописи повторюють несконфіскованну частину.

Кавказька армія в Европі.

„Утро Россіи" доносить з Кавказу, що половину кавказької армії стягнено вже останними часами на европейський военний терен, головно на румунський. По думцї одного російського кореспондента послїдувало те в наслїдок вістий, що й Турки вислали певну часть своїх військ до Европи. В виду того так Росіяни як і Турки вважають азійський боєвий терен другорядним.

Еспанія.

ПАРИЖ. „Petit Parisien" доносить, що еспанський премієр Романонес заявив, що не покине нїколи невтральности.

Москалї про положенє.

СТОКГОЛЬМ. „Русскій Инвалидъ" пише: Румунські операції стають з дня на день більше похожі до сербської кампанії. Одначе трудности, з якими стрічаєть ся Румунія більші, бо в неї нема военного досвіду. Російська відтяжуюча офензива на південнім фронтї має тільки невеликі вигляди поводженя. Німеччина і Австрія стоять там так сильно, що переломанє фронту вимагає основних підготовань. Тому в найблизшій будуччинї не можна дожидати на тім фронтї більших операцій. Тим більш завзяті бої на румунському фронтї. Румунська армія не віддасть своїх становищ і столиці во-рогови. Було-б се однозначне з упадком держави.

Будь що будь завзятість румунських військ замітно більша від часу перенесеня боїв на румунську територію.

З Греції.

ЛЬОНДОН. „Morning Post" доносить з Атен: Є фактом, що в понедїлок появив ся королївський декрет, яким заряджено, що усї офіцири оружної сили на суші і морю, що прилучили ся до Венїзельоса мають бути вичеркнені з лїст офіцирського корпусу а відтак поставлені перед военним судом.

Болгарське звідомленє.

З дня 6. падолиста.

Македонський фронт: На південь від озера Малїк наші війська прогнали ворожу кінноту. На фронтї від озера Преспа до побережа Еґейського моря слаба діяльність артилерії, місцями сутички стежних відділів. На побережу Еґейського моря спокій.

Румунський фронт: Здовж побережа Чорного моря спокій. В Добруджі незамітні перестрілки поміж стежними відділами. Над Дунаєм огонь артилерії і крісів без більшого значіня.

ПОС. ЛЕВ ЛЕВИЦЬКИЙ.

З українського запомогового Комітету у Відни.

(Конець).

В дальшім ходї дебати обговорено докладно і справи таборів. Було се тим більше пожадано, що справу сю порушено на З. Н. Радї, в пресї посипали ся докори на тему „залишень та занедбань відповідальних чинників", навіть послів, які коли приїдуть до таборів, то не мають спроможности пізнати потреби людий в таборі, бо управа бараків їх до сего прямо не допускає. Укр. Зап. Комітет займаючись від першого почину свого істнованя долею виселенців по всїх краях не залишив нї одної нагоди, щоби про відносини, серед яких народови там живеть ся, розізнати ся докладно, і усувати лихо інтервенціями чи меморіялами у зарядів бараків, чи у властий краєвих, врештї і центральних.

Вже в р. 1915. зажадано від правительства розвязаня стацій обсерваційних в Уг. Градищи і в Моравській Требові, і прямо незрозумілим являє ся упір міродатних чинників в сїм зглядї, хоть фахові санїтарні сфери признали, що головним гнїздом пошестий по таборах є власне ті висше згадані стації. Цегольнї п. Абрагама в Градищи і двірські стайнї в Моравській Требові лишили ся, мимо всїх заходів, прибіжищем для нашого нещасного народа. З цїлою рішучістю вказувано в меморіялах до Мін. внутр. справ і до Н. К. А. на се, що наших виселенців перевожено зимою в неопалених возах з Галичини до далеких країв і Комітет не міг не піднести сего, що коли дня 15. грудня 1915. приїхали наші виселенці з далекого Поділя від Зарваницї серед морозної ночи, на стацію до Вольфсберґу, їх зараз не виладувано, а полишено в замних ваґонах через ніч так, що другої днини витягнено з ваґонів чотири трупи. Домаганя Комітету виходили в напрямі поліпшеня урядженя бараків, постелї, поліпшеня харчу, справленя обуви, заспокоєня культурних потреб, школи, церкви, то що.

З окрема подбано, щоби школа була чисто українською, щоби до бараків приділено урядників-Українців, щоби до поодиноких таборів вислано відповідних священиків.

Табор в Хоценї ревідував, якраз перед засїданєм, проф. др. Колесса і ствердив деякі недостачі що до одежі, що до харчу і стану санїтарного. В тім зглядї інтервенїював проф. Колесса зараз в Празї у краєвого правительства і що можна було зараз направити, то направлено.

Не залишено піднести і справу лихого поміщеня школи, брак Українців в зарядї бараків то що.

В самій Празї пороблено заходи, що до зорґанізованя шкіл для дітий наших в Празї і курсів для евакуованих по ріжних кольонїях в Чехії.

Що до табора в Ґмінд пояснили справи наших виселенців Др Ціпановський, начальний тамошний лїкар та Вп. Др. Маковський. Перший підніс, що в таборі утворено окрему і лїпшу кухню для дітий і немічних, — впроваджено строгий надзір що до чистоти в бараках, через що стан санїтарний зовсїм направив ся. З хорих умирає лише 2%. Вказано є, щоби спосібні до війська і до роботи не сиділи в бараках, але зараз відходили, а прочі здорові, щоби заняли ся роботою. Тим, що доконче мусять лишити ся в бараках, — здалоби ся дещо поправити харч.

Просвітна праця в бараках тяжка; частї зміни населеня в бараках стоять тому на перешкодї. Треба признати, що до школи горнуть ся діти радо так, що тепер і 36 сил учительських за мало.

Правительство закупило від евакуованих 1600 штук коров за доволї корисну цїну. Фабрика знарядів господарських іде добре. Директор Кабаровський пояснив справи табора в Вольфсберґ. Положенє (само місце) табора є некористне, тепер наслїдком повени часть табора під водою так, що треба деякі бараки відбудувати, апровізація тяжка,

хотяй скількість розділюваної між людий живности — достаточна. Бараки належало би побільшити, перенести на висший терен та дати в них ліжка а не причі. Річ пожадана табори концентрувати, щоби згромадити більше число народа, а тогди організація і народна робота лекша. Читальня в Вольфсберґ іде добре та треба занята для людий. Було би вказане завести в бараках курси для неграмотних а крім того додати інструкторів до робіт боднарських, кошикарських, соломяних ітд. Поручае заведене роботи данських черевиків, можливо і зорґанізоване роботи для військових достав одежи, біля.

По поясненях зі сторони членів тіснійшого Комітету, коли ніхто вже більше не забирав голосу, заявив Вп. президент Романчук, що тісніший Комітет возьме під розвагу всі бажаня в часі дискусії виявлені, почім о год. 10 вечер предсідатель замкнув засіданє.

У Відни в вересни 1916.

НОВИНКИ.

— **Відзначене німецького конзуля.** Король баварський надав німецькому конзулеви Гайнце військовий ордер заслуги з короною і мечами.

— **Іменованя директорів галицьких семинарів.** Мінїстер віроісповідань і просвіти іменував директора мужеського учительського семинара в Станиславові дра К. Нітмана директором учительського жіночого семинара у Львові; директора уч. муж. семинара в Руднику И. Заґурського директором уч. муж. сем. в Ряшеві і управителя уч. женськ. семинара в Бережанах Т. Чайковського, директором учит. муж. семинара в Кросні.

— **Львів-Варшаві.** Прибічна рада міста Львова порішила висдати до Варшави телеґраму слідуючого змісту:

„Стариний польський Львів бажає в тій епохальній для народу хвилі злучити ся з вами в сердечному, братерському почуваню. Через півтора столітя співчували ми з вашою крівавою недолею, подивляли героїв, почитали мучеників. Нині нарешті радуємо ся з вами вашою свободою. Нехай в новім польськім Королівстві відживуть найсвітлійші народні традиції. Нехай через вас повстане з румовища наша давна, відроджена Польща. Ті бажаня пересилає Варшаві і польському Королівству братнє місто, щасливе вашим щастєм, горде, що пролита кров його синів причинила ся до вашого визволу“.

В прибічній раді міста Львова засідають між иньшими й Українці.

— **З побуту баварського короля у Львові.** Король баварський вступив около 4-ої години по полудни до цукорні Залеского при улиці Академічній і зажадав білої кави. Очивидно стрінув ся з відмовою, бо у нас каву можна подавати що йно по 7-ій вечером. Король всміхнув ся і вдоволив ся тісточками.

— **Страшний морд.** Онодї замордовано у Львові дівчину легких обичаїв Берту Зайдль. Як виновника арештовано жовняра Нахмана Нухима.

— **Заборона виробу сира.** На днях буде видана на Угорщині заборона виробу сира, щоби в той спосіб побільшити скількість молока для населеня. Подібну заборону думають видати і в Австрії.

— **Виміна цивільних бранців і закладників.** „Gazeta polska“ пише: На підставі укладу з ворожими державами уложило російське мінїстерство заграничних справ постанови що до виміни цивільних бранців і закладників. Іменно:

1) Закладники в точнім розуміню і бранці забрані військами обох сторін мають бути безпроволочно освободжені за виїмком: а) осіб вказаних в § 13 збірки законів і звичаїв сухопутньої війни; б) осіб, що мусять бути задержані з важних военних зглядів; в) мущин у віці від 16—55 літ, здатних до військової служби

2) особи, що мають право на поворот, а не хотять з нього користати, не будуть приневолювані до повороту,

3) вертаючі особи могуть забрати зі собою річи,

4) Поворот повинен бути улекшений через повідомлене інтересованих осіб і доставлене поїздів.

5) Дипльоматичні і конзулярні орґани мають нагляд над виконанєм того договору.

6) Особи цивільні, що мешкають на занятій ворожим військом землї, мають право перенести ся до незанятої части своєї держави.

Сей договор має обовязуючу силу на час триваня війни. Міністерства переговорюють тепер що-до терміну, коли сей уклад має увійти в житє.

— **В справі премій і зачетів на осінні засіви** пригадує Краєве Товариство господарське „Сільський Господар“ у Львові в доповненю своєї попередної оповістки в тій справі, що речинець до внесеня дотичних подань минає невідклично дня 15. падолиста с. р.

Тому всї, що мають условія одержати премії за засіви і зачети, повинні безуслівно найдальше до 15. падолиста с. р. відповідні подання на приписаних друках до ц. к. Староств повносити, бо пізнійше внесені подання не будуть узгляднені і опізнившi ся наразять ся самі на страту.

— **В неволї.** О. др Дмитро Яремко помер на засланю у Вороніжи дня 3. жовтня.

— **З ц. к. Дирекції зелізниць.** На зелізниці льокальній Мушина-Криниця здержує ся рух особовий і товаровий на час від 15 падолиста 1916 до включно 31 марта 1917.

Приниманє товарів для стації Криниця і ладівні Перевозник здержує ся вже з днем 1. падолиста 1916. — З ц. к. Дирекції зелізниць державних.

— **До відома широким верствам населеня** подають Головний Виділ Товариства „Просвіта“ і краєве господарське Товариство „Сільский Господар“, що з днем 1. падолиста 1916 р. отворили „Канцелярію правної поради“, яка зовсім безплатно уділяти ме правної поради і помочи у всїх адміністраційно-правних справах, що безпосередно або посередно мають лучність з війною та її наслідками, а особливо в справі військових причинків, в справі пенсий і запомог для інвалідів і для вдів і сиріт по поляглих жовнірах, в справі военних чинитьб і шкід, в справі військових рекламацій, в справі урльопів для жовнірів, в справі премій і зачетів на озимі засіви, в справі позичок в Галицькім вoєннім заведеню кредитовім а також в справі відпису податків.

Поради можна засягати устно або письменно. В послїднім случаю належить долучити марку на відповідь. Льокаль канцелярії містить ся в домі Товариства „Просвіта“ Львів Ринок ч. 10 II. поверх. Години урядові щоденно від 9—1 рано і від 4—6 по полудни з виняткoм неділь і українських свят.

— **З почти.** Найновійша листа почт полевих зглядно етапових означених числами, до котрих виключно можна тепер висилати приватні пакунки, обіймає слідуючі почти того рода ч.: 5, 5/III, 9, 11, 13, 19, 19/II, 20, 20/V, 24, 29, 35, 37, 38. 40, 42, 44, 47, 49, 51, 55, 58, 60, 63, 66, 68 69, 76, 77, 84, 88, 90, 92. 94, 95, 102, 102. 105, 107, 110, 111, 113, 120, 125, 128, 130, 131, 133, 136, 137, 138, 144, 145, 146, 147, 148, 150, 153, 155, 165, 167, 168, 175, 176, 177, 178, 180, 181, 183, 184, 185, 188, 189, 190, 191, 203, 207, 209, 215, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 226, 227, 229, 232, 235, 237. 239, 240, 250, 252, 255, 256, 258, 259, 260, 262, 263, 267, 270, 271, 272, 273, 274, 276, 277, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 302, 307, 315, 316, 317, 318, 319, 324, 332, 334, 335, 336, 338, 340, 352, 354, 361, 364, 368, 369, 371, 372, 376, 377, 378, 385, 386, 387, 388, 388/II, 388/III, 389, 390, 392, 393, 395, 396, 398, 399, 400, 400/II. 400/III, 401; 403, 404, 405, 407, 408, 409, 410, 412, 444, 444/II, 444/III, 509, 510, 511, 512, 514, 515, 516, 517, 600, 602, 605. 607, 608, 611, 612, 613 і 630.

Невимінені в тій листі почти полеві для приватного руху пакункового замкнені.

З почт етапових істнуючих на окупованих теріторіях Королівства польського, Сербії, Чорногори і Альбанії не означених числами, тілько названих після місцевостий, тілько до урядів Митровиця над Кессово і Новіпазар в Сербії не істнує приватний рух пакетовий, натомість до всїх иньших є допущений під звичайними условями.

ПОДЯКА.

Виділ Української Захоронки почуває ся отсим до милого обовязку зложити щиру подяку Високоповажаному Панови Миколї Терлецькому зі Стебника за княжий дар у висоті 1.500 корон на українську Захоронку.

ВПов. Добродій зложив сей дар на поміщений недавно в українських часописях відклик до нашої суспільности. Найже дар мецената не буде послїдним, а нехай найде многих і гідних наслідників. Vivat sequens!

Єще раз велике Спасибіг від малої дітвори!

Від Виділу укр. Захоронки.

Біблїоґрафія.

Михайло Гайворонський. Стрілецьким шляхом 1914—1916. Стрілецькі боєві пісні на мужеський хор. Липськ 1916. Накладом Укр. Боєвої Управи, заходом „Артистичної горстки У. С. С.“ ст. 2—7, малої чвірки. На смачно зладженій окладці бачимо похід Укр. С. Стрільців. Завважимо, що се вже 9 opus молодого, талановитого капельника Укр. С. Стрільців. До друку готовить ся 10 opus „Стрілецький марш“.

ОПОВІСТКИ.

Середа, дня 8. падолиста 1916.

Нині: 8. падолиста гр.-кат. Диметрия, рим.-кат. 4 Коронатів.

Завтра: 9. падолиста гр.-кат. Нестора, рим.-кат. Теодора.

Послїдні вісти.

Відень 5/11 1916.

В суботу — у вечір відбули українські посли: Романчук, Др Кость і Др Евген Левицькі, Др Петрушевич, Др Лев Бачинський і Спенул у Кербера двогодинну конференцію, на якій зажадали цофненя або бодай відложеня розпорядку в справі відокремленя Галичини. Жаданю відмовлено. На відбутих засіданях ухвалено зложити президіяльні мандати в обох парляментарних клюбах і в Загальній українській Раді.

З ГОЛОВНОЇ АВСТРІЙСЬКОЇ КВАТИРИ.

З дня 7. падолиста 1916.

На східнім фронтї.

Фронт ґенерала кавалерії архікнязя Карла:

На відтинку провала Червоної Вежі зістав неприятель окружаючим наступом випертий з узгіря на північ від Спіні, причім полонили ми 10 офіцерів і 1000 жовнярів.

На північний захід від Камполунґ одна зі заслужених бриґад наших відперла 6 румунських штурмів. На південь від Красни відібрали ми одно узгіре. Під Телґіес Росіяни по завзятій парудневній борбі відсунули наш фронт на пару кільометрів в пограничнім окрузі. Гору Дедуль на схід від Кірлібаби опорожнили ми в наслідок огня російської артилерії.

Фронт ґенерала пільного маршалка князя Леопольда Баварського:

У австро-угорських військ не було нічо замітного.

На італійськім фронтї.

В Долині Віпах і в Красі не було вчера більших боїв: Положене не змінене. Італійці поводились супокійно. Їх широко закроєний наступ в перших днях падолиста не повів ся.

На півд.-східнім фронтї.

У австро-угорських військ нічо нового.

Заступник шефа Ґенерального штабу пільний маршалок-поручник Ф. Гефер.

З ГОЛОВНОЇ НІМЕЦЬКОЇ КВАТИРИ.

На західнім фронтї.

Фронт пільного маршалка баварського наслідн. престола Рупрехта:

Мимо замітного наміру у Анґлійців про-

довжати вчера свої наступи, вдало ся їм лиш на схід від Eaucourt-Labbay приневолити інфантерію вийти з ровів. Сейчас її приневолено завернути. Анґлійські втрати у вбитих дня 5. падолиста представляють найзначнійше в австралійських дивізіях. Також французькі наступи на вкритім трупами поли повторились лиш в обмеженім обсязї. Вони заломились в нашім огни.

Німецька ескадра летунів киненем бомб спричинила пожежу в складі амуніції в Cericy. Детонациї було чути аж до St. Quentin.

Фронт пруського наслідника престола:

Огонь французьких батерій (що стоять в полуд. части Реймс) на місцевости поза нашим фронтом стрінув ся з нашою відплатою в острілюваню Реймсу.

В области Мози нічо замітного.

На східнім фронті.

Фронт ґенерала пільного маршалка князя Леопольда Баварського:

Російська артилерія розвивала небувалу діяльність між Динабурґом і озером Нароч. Слабі ворожі наступи на півн. схід від Годузішок і на південь від Московської дороги відперто. На пів. схід від Верхів здобули ми малий причілок мостовий на лївім березї Стоходу і привели бранців.

На балканськім фронті.

Положене на обох фронтах незмінене.

Перший ґенеральний кватирмайстер Людендорф.

Російське звідомлене.

З дня 4. падолиста.

Фронт південно-західний: Коло Шелвова неприятель в силї около одного баталїона по арматнім приготованю виконав наступ на наші лінії. Наступ відперто, при чім полонено кільканайцять Німців. В лїсистій околиці на південь від села Мечищів і на схід від Липиці долїшної ведуть ся завзяті бої. Неприятель розвинув тут сильний огонь тяжкої артилерії і перейшов великими силами до наступу. Наші відділи зробили протинаступ і відперли неприятеля в кількох місцях. За те удалось неприятелеви опанувати части наших вперід висунених ровів. На схід від Липиці долїшної борба триває далї. На иньших фронтах крісовий огонь і діяльність вивідних відділів.

Румунський фронт: В Семигороді ворожі проби заатаковати румунські війська в долинї Ольти не повели ся. В напрямі на Їю неприятель далї відступає під натиском Румунів, котрі тут здобули 4 армати, взяли бранців і военний матеріял. З фронту в Добруджі крім суточок передних сторожий нема нічо до оповіщеня.

З 5. падолиста.

Фронт западний: По сильнім острілюваню села Мошика на північ від Постав Німці прогнали відти наші війська. Огонь наш приневолив їх опісля покинути село, яке ми знов зайняли. В околиці Городники на північ від Постав Німці по сильнім острілюваню арматами уставленими в стрілецьких ровах, виконали масовий наступ в околиці на захід від Бубнів і в околиці дороги, що веде з Бродів до Золочева. Наші звідуни виконали успішні виправи. В околиці лїса в Мечищові і Липиці долїшної борба устала. В лїсистих Карпатах приневолили ми одну ворожу батерію покинути своє становисько у віддаленю двох верстов від Цапуль. На південь від Дорни Ватри війська наші посунулись дещо вперед і обсадили узгіря між Лямунтелю і селом Гальо, подібно на північний схід від Пугро (!?)

Румунський фронт: В Семигороді не було нічо важного.

Добруджа: На фронтї над Дунаєм обосторонний огонь і сутички вивідних відділів на лінії Касунджа—Фрундзік—Товерди—Девендерт.

Надіслане.

За сю рубрику редакція не відповідає.

Оголошеня.

НОВІ КНИЖКИ.

Видає і відвічає за ред.: Д-р Сидір Голубович. Друкарня А. Ґольдмана, Львів, ул. Сикстуська 19.